

[Miljøministeren]

Med hensyn til beslutningsforslagets punkt 3 må jeg fremhæve, at det i overensstemmelse med lovens principper om rammestyring og decentralisering kun er de retlige spørgsmål, der kan påklages. Vurderingen af, hvilken afgørelse der skal træffes, når der er muligheder for et skøn, er kommunalbestyrelsens kompetence. Efter de gældende regler i kommuneplanlovens § 8 og § 25 er det amtsrådet eller hovedstadsrådet, der påser, at kommuneplaner og lokalplaner er i overensstemmelse med den overordnede planlægning. Herudover er der en mulighed for miljøministeren for at indkalde et planforlag.

Disse regler danner baggrund for, at der ikke også kan klages efter kommuneplanlovens § 48. Efter min vurdering er der ikke baggrund for at ændre den gældende ordning, men hvis folketingets flertal ønsker det, er jeg villig til at give en redegørelse for problemstillingen, der rækker langt ud over de foreliggende spørgsmål vedrørende bevaringshensyn.

Hvad angår Frederiksberg kommunes lokalplan for Søfrontbebyggelsen, må jeg kraftigt understrege, at der foreligger en endeligt vedtaget, gyldig lokalplan, som efter hovedstadsrådets og planstyrelsens vurdering er i overensstemmelse med Frederiksbergs kommuneplan. I henhold til lokalplanen har kommunalbestyrelsen meddelt ejeren, at nedrivningstilladelser på sædvanlig måde er betingede af genhusning af beboerne.

Jeg har derfor ingen mulighed for at sikre bebyggelsen, medmindre der gennemføres en særlig lov, der kan danne grundlag for ekspropriation af den ret, bygherren har ifølge lokalplanen. Da en sådan lov vil tilsidesætte en lovlige beslutning, der er truffet af kommunalbestyrelsen som decentral planlægningsmyndighed i overensstemmelse med planlovgivningen, må jeg klart afvise at støtte et sådant forslag. Det samme gælder naturligvis også i forhold til andre kommuner, der er i en lignende situation.

Derimod vil jeg som sagt være indstillet på at drøfte de elementer i beslutningsforslaget, der sigter på en fremtidig sikring af bevaringshensynet.

Løvig Simonsen (S):

Vi har med vort planlægningsgrundlag lagt op til, at befolkningen i almindelighed skal inddrages i planlægningen. Det gælder, når der udarbejdes forslag til regionplaner, det gælder, når der udarbejdes forslag til kommuneplaner, og det gælder, når der udarbejdes forslag til lokalplaner. Ikke mindst når det gælder lokalplaner, der på afgørende måde griber ind i folks hverdag og bomuligheder, er det vigtigt, at kommunalbestyrelsen er lydhør over for de indsigelser, der kommer fra de berørte borgere.

I den aktuelle sag har vi på den ene side en gruppe borgere, der i tillid til en kommuneplan var overbeviste om, at der for deres områdes vedkommende var tale om bevarende sanering, der sikrede, at de ved at gå positivt ind og medvirke til saneringens gennemførelse kunne blive i deres nuværende boliger, forudsat at boligudgifterne efter forbedringen ikke blev urimeligt høje.

På den anden side fastholdt et flertal i kommunalbestyrelsen sin ret til at fortolke en fremsat lokalplan som værende i overensstemmelse med kommuneplanen, og at den anser de beregnede udgifter til boligforbedringer for at være for høje.

Det, der undrer ved denne problemstilling, er, hvorfor denne sag ikke kunne klares lokalt – eller rettere: hvor var viljen til at imødekomme de borgere, der gjorde indsigelse mod den foreslåede lokalplan? Ministeren har i sin tale her klart redegjort for de lovmæssige procedurer og den indstilling, ministeren har til nogle af forslagene, men ministeren kom ikke ind på det væsentligste, nemlig at vi ved vores planlægning har sikret, at befolkningen inddrages i planlægningen, og at det selvfølgelig også indebærer, at de, der skal tage de nødvendige beslutninger, er lydhøre over for disse indsigelser.

Det fremgår af det materiale, vi har fået tilsendt, at ikke alene beboerne i de pågældende ejendomme var af den opfattelse, at ejendommene var bevaringsværdige. Det mener fredningsstyrelsen også, og den nedlagde i første omgang veto mod lokalplanen, en afgørelse, som senere blev ændret til en henstilling om at bevare de af lokalplanen berørte ejendomme, angiveligt fordi man fra fredningsstyrelsens side ikke fandt det formålstjenligt at opretholde et veto, når kommunalbestyrelsen ikke ville medvirke positivt til en sådan bevaring.